

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Setge a Le Pen

El president de França, François Hollande, fa una crida a la mobilització contra la candidata i recomana el vot per Macron el 7 de maig.

10
anys

Previsió per la N-II

L'N-II deixarà la costa del Maresme. L'Estat i la Generalitat signen la transferència dels 52 quilòmetres de Montgat a Tordera.

20
anys

Borrell s'imposa

El diputat català Josep Borrell s'imposa al secretari general del PSOE, Joaquín Almunia, amb el 54,8% dels vots contra el 45,2%.

Full de ruta

Carina Filella

Ignorància i indiferència

Després de tantíssimes coses, fins i tot la d'haver-nos hagut de treure les samarretes grogues per entrar a un estadi de futbol (on anirem a parar?), Inés Arrimadas (Ciudadans) va demanar dilluns que la diada de Sant Jordi havia de ser un "dia apolític" i "de tot els catalans". A aquestes altures de tot plegat, l'apoliticisme hauria d'estar més que mai de capa caiguda, excepte en aquells organismes que, per obligació i per dignitat social, s'han de mantenir del tot allunyats de la política: la justícia. Quan les decisions dels òrgans judicials segueixen criteris polítics ja hem begut oli. I n'hem begut fins ofegar-nos, d'oli, aquests darrers temps. Però tornem al que anàvem. Deu ser molt difícil mantenir la neutralitat que suposadament tenen les persones que diuen que no els interessa la política, que se'n mantenen alienes, que segons els diccionaris son apolítiques. Em ve al cap aquell acudit on un filòsof preguntava a un altre quin pecat és

Deu ser molt difícil mantenir la neutralitat que suposadament tenen les persones que diuen que no els interessa la política, que se'n mantenen alienes

pitjor, si la ignorància o la indiferència, i l'altre contestava: "Ni ho sé ni m'interessa". Davant dels embats que en els últims anys han rebut el govern i el poble català, que demanin al poble que sigui apolític –que ni sàpiga ni li interressi– sona a burla. Que en una diada com la de Sant Jordi els catalans no deixin anar ni una sola espurna de protesta, encara que sigui tan amable com és la de comprar una rosa groga, seria il·lògic. I no, comprant una rosa groga o embolcallant-nos amb una bufanda groga no hem incitat ningú a cometre cap acte violent. Els catalans no ho som, d'eixe mon. Ja ho deia Joan Fuster (que d'ignorant no en tenia ni un pèl), que "tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres". No ho volem ser, apolítics. Ni per Sant Jordi ni cap altre dia. No ho podem ser, perquè si no cauríem en la ignorància i la indiferència dels qui ens volen callats i sotmesos. Visca l'apoliticitat en els òrgans judicials, però que el compromís social i polític campí lliure per fora. ■

Tribuna

Josep Milà Albà. Arquitecte de l'Assemblea del Vallès

Cap on vol anar el Col·legi

L'existència d'agrupacions professionals és coneguda des de l'època dels romans. És a l'edat mitjana quan, com a enfrontament als poders feudals, els gremis prenen una força determinant en la vida pública de les ciutats. Després, al llarg de la història han estat regulats, segons els seus usos (o abusos) i del servei que han fet a la societat. Els col·legis professionals són hereus d'aquells gremis, però amb diferències. Ja no són exclusius dels interessos dels seus col·legiats (associats) sinó que inclouen "la protecció de l'interès general, de la seguretat i la defensa dels drets dels ciutadans i usuaris" alhora que, al nostre país, el "dret" a associar-se és obligatori.

EL 10 DE MAIG EL COL·LEGI D'ARQUITECTES de Catalunya celebra eleccions. El sistema resulta una mica embolicat, entre degà, presidents, juntes, delegats i assemblees, s'ha de fer un croquis explicatiu per entendre-ho. Tres arquitectes es presenten a degà. Ja han començat a fer campanya. Aquesta s'ha omplert de tòpics dignes de contesa política: canvi, regeneració, paritat de gènere, millores en

la gestió, atenció als joves i als grans, participació, transparència, neutralitat. Són termes que cada quatre anys, amb petites variacions, sentim reproduïts. Al final del cicle, passes llista i veus que, alguns, són més producte de màrqueting que de discurs real.

CAL POSAR SOBRE LA TAULA d'altres qüestions: estem d'acord amb l'obligatorietat de col·legiar-se? El col·legi tracta igual els assalariats, els autònoms o els empresaris? El petit arquitecte estarà representat a les juntes? Es generaran sistemes de participació real i voluntària dels com-

panys, tal com funcionem en alguna part de territori, o retornarem a les centralitats de decisió fiscalitzadores? Tal com estem avui en dia a Catalunya, recuperem el col·legi aquella visió crítica de les èpoques del franquisme i que va representar un referent en la vida social de Catalunya, o ara ja no cal? Farem aportacions en la política d'habitatge o en la redistribució del territori o en la simplificació dels tràmits burocràtics? Com ens postularem davant de les injustícies socials i polítiques vigents? De debò algú s'ha cregut que ser neutral demostra tenir sentit de la justícia? O ens quedarem muts? Quina és l'aportació que ha de fer el col·legi a la societat catalana?

QUEDAR-NOS EN EL ROL DELS GREMIS de l'edat mitjana, però envernissats d'una patina de modernitat de vida digital, és molt perillós i fàcil de caure-hi. Que ningú dels que es presenten no pensi que pot perdre vots per manifestar-se amb dignitat i llibertat. Per això no perdrà les eleccions! Ara esperem el resultat d'aquest esport, a vegades prohibit, al qual som tan aficionats a Catalunya: votar!

“Quedar-nos en el rol dels gremis de l'edat mitjana és molt perillós i fàcil de caure-hi

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Qui ha demanat perdó?

■ Qui ha demanat perdó per les 200.000 persones que va fer afusellar l'assassí més gran de la història d'Espanya, Francisco Franco Bahamonde? Ningú no ha demanat perdó. Em sorprèn que l'Església demani perdó ara i no en demani per dur sota pal·li, durant tants i tants anys, el Generalíssim; beneït d'aquesta manera, en nom de Déu, els seus afusellaments. Qui demana perdó pels llargs anys de dictadura? Qui demana perdó per les generacions que van néixer i viure sense drets fonamentals? Qui demana perdó pels fills i filles dels afusellats que van créixer sense pare o sense mare o totes dues coses? Qui demana perdó?

Podria repetir-ho mil vegades. En aquesta Espanya es demana perdonar 900 morts (ben demanat) però es glorifi-

ca repetidament, de paraula i fets, el/s responsable/s de més d'1.000.000 de morts. D'aquesta Espanya ens volem separar.

JOAN COLLET
Vilassar de Mar (Maresme)

Europa, què penses fer?

■ Crec que Europa només té una solució. Reconduir-ho i escoltar la voluntat de llibertat del poble català, obligant Espanya a parlar. Europa no pot seguir fent els ulls grossos amb Espanya i que li surti una altra Hongria al sud, on els drets humans d'una important part de la població com és Catalunya siguin més a prop del sofriment del Kurdistan turc que del que ha de ser una part pròspera d'Europa. Sra. Merkel, amb Turquia potser aquesta aposta li pot funcionar, que ho dubto, però amb Catalunya segur que no. Europa se la juga molt i no pot

jugar amb foc. El poble català és pacífic però sap molt be on va i no hi ha marxa enrere. Amb Europa o sense.

PERE PAJEROLS
Berga (Berguedà)

Teresa Freixas i el supremacisme

■ Al 30 Minuts del 22 d'abril, dedicat al procés i a la situació actual de Catalunya, amb motiu dels sis mesos de l'aplicació del 155, la catedrática de Dret Constitucional Teresa Freixas, reconeguda personalitat antinacionalista (catalana, és clar), va criticar el procés sobiranista qualificant-lo de "supremacista", terme de moda que s'utilitza comunament en lloc de "racista". Aquesta, malauradament, és una nova paraula a afegir a la llarga llista d'insults amb què es pretén desqualificar l'independentisme: xenòfob, racista, excloent, violent, antidemocràtic, colpista, nazi i, darrerament, fins i tot... terro-

rista! I en què caram es basa per tal d'emprar aquest terme tan gruixut? Doncs ni més ni menys en el fet que el català s'imposi per damunt del castellà talment com si fos una llengua superior, quan, en la seva opinió, totes dues són llengües nostres amb els mateixos drets. Sí, certament, té raó la Sra. Freixas, però es dona el cas que, malgrat que totes dues siguin *llengües nostres*, l'una, el català, és la llengua pròpia de Catalunya tal com estableix el nostre propi Estatut i això hauria de ser motiu suficient perquè una persona tan partidària de la legalitat constitucional i estatutària com ella sabés diferenciar entre imposar una llengua (supremacisme) i establir una discriminació positiva en favor del català en tant que llengua minoritària i més necessitada de protecció al seu propi territori.

JOSEP VILÀ BATLLE
Olesa de Montserrat (Baix Llob.)